

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobkyně: **F. M. A. R. A.**, nar.,
státní příslušností Egyptská arabská republika,

zastoupené Mgr. Janem Petrem, advokátem,
sídlem Tulešická 458/4, Praha 5,

proti
žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí ČR**,
sídlem Hradčanské náměstí 5, Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2023, č. j. 304444-1/2023-MZV/VO,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2023, č. j. 304444-1/2023-MZV/VO, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 6 800 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího právního zástupce.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že žádost o nové posouzení důvodů neudělení víza podaná dne 30. 4. 2023 proti rozhodnutí ZÚ Káhira o zamítnutí žádosti o vízum číslo X se zamítá.
2. Poukázala na to, že žalovaný odůvodnil zamítnutí žádosti tak, že dle něj existují důvodné pochybnosti o spolehlivosti prohlášení učiněných ohledně podmínek pobytu, socioekonomické situace a existují důvodné pochybnosti, pokud jde o úmysl žalobkyně opustit území členských států před skončením platnosti víza. Důvody neudělení víza jsou tedy v souladu čl. 23, odst. 1 písm. b) vízového kodexu. Dle žalobkyně je napadené rozhodnutí nezákonné a nepřezkoumatelné. Je dle ní postaveno na marginálních nesrovnalostech a nepravdivých, zkreslených informacích. Řízení od počátku vykazovalo vady a bylo jednáno v rozporu se správním řádem.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že správní orgány jednají věcně a nestranně, v souladu se zásadami správního řízení a jakákoliv diskriminace, předsudečnost či osobní antipatie vůči žalobkyni či jejímu právnímu zástupci jsou vyloučeny. Žalovaný dále uvedl, že na vízum není právní nárok. Žalovaný má za to, že žalobkyně nesprávně chápe povahu vízového řízení v tom smyslu, že splnila-li formální požadavky vízového řízení a předložila-li podpůrné doklady, mělo jí být vízum víceméně automaticky uděleno. Tak tomu není. Evropský soud pro lidská práva konstantně judikuje, že stát má právo rozhodovat o vstupu, pobytu a vyhoštění cizích státních příslušníků ze svého státního území (např. rozsudek velkého senátu ESLP, Úner proti Nizozemí, č. 46410/99, ze dne 18. 10. 2005, bod 54). V posuzovaném řízení panuje zásada, podle níž mají státy právo kontrolovat vstup jiných osob než vlastních státních příslušníků na státní území, (srov. rozsudek SDEU ve věci C-84/12, bod 47). Vízum není chápáno jako právo, nýbrž jako povinnost uložená tomu, kdo si přeje krátkodobě pobývat na území členského státu, tzn. jako předpoklad vstupu na území EU, což lze vysvětlit zejména vlastní funkcí víza. Vízum chápáné jako předchozí oprávnění ke vstupu na území je nástrojem kontroly vstupů na státní území, a tím i migračních toků, a stejně tak může být i nástrojem zahraniční a bezpečnostní politiky. Jakkoliv je po vydání rozsudku Soudního dvora EU ve věci C-403/16 *El Hassani* a zrušení soudní výluky podle někdejšího znění zákona pobytu cizinců nyní soudní přezkum ve věcech nevydání krátkodobého víza připuštěn, nepotvrzuje tento existenci právního nároku na udělení víza. Z toho, že by však soudní přezkum připuštěn, nelze dovozovat právní nárok na výsledek, tedy na získání víza. Při posuzování žádosti má správní úřad značnou širší uvážení. Žalovaný je přesvědčen, že žalobkyně nepřinesla žádné důkazy o tom, že by správní orgány vykročily z širokého prostoru pro uvážení.
4. Žalovaný uvedl, že považuje žalobu za nedůvodnou, kdy nesplňuje podmínku aktivní legitimace podle § 65 zákona č. 150/2002 soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.). Z petitu lze mít nicméně za to, že se jedná o žalobu podle § 65 a následující s. ř. s. Žalovaný dovozuje, že žalobkyně opírá svoji žalobu právě o § 65 odst. 2 s. ř. s, má však za to, že k takové újmě na právech žalobkyně, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí, nedošlo. Domnělé jednání správního orgánu označuje žalobkyně jen ve velmi obecné rovině a svoje námitky formuluje bez spojitosti s konkrétním jednáním nebo skutečnostmi. Předmětná rozhodnutí jsou přijata na základě zákona a vychází z řádně zjištěného skutkového stavu. Neobstojí tak tvrzení o nedostatečnosti a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Veškerá zjištění Velvyslanectví ČR v Káhiře byla řádně zaevidována. Z žaloby není zřejmé, které nesrovnalosti považuje žalobkyně za marginální, které informace za nepravdivé, a které osobě zúčastněné na řízení přičítá roli zdroje nepravdivých nebo zkreslených

informací. Stejně tak není patrné, jakými významnými vadám řízení v podobě jednání v rozporu se správním řádem mělo být řízení stiženo. Žalovaný přezkoumal rozhodnutí ZÚ Káhira a jeho postup ve věci, přičemž žádost o nové posouzení důvodů neudělení víza shledal nedůvodnou, ZÚ Káhira postupoval procesně správně a zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Zastupitelský úřad je tím orgánem, který se nachází v daném regionu a je v kontaktu s žadatelem, tudíž má možnost věc objektivně posoudit s přihlédnutím ke znalosti místních podmínek. Rozhodnutí žalovaného dokládá samostatný postup a úvahu v řízení před odvolacím orgánem. Žalobkyni s ohledem na výše uvedené nelze dát za pravdu, že řízení a rozhodnutí správních orgánů je stiženo vadami. Dokazování proběhlo řádně a v obvyklém rozsahu. Všechny předložené doklady byly řádně posouzeny. Poměry žalobkyně byly hodnoceny nediskriminačně a pouze v rozsahu potřebném pro posouzení žádosti o vízum, zejm. kritéria návratovosti po uplynutí doby platnosti víza.

5. V doplnění žaloby žalobkyně uvedla, že dle ní bylo rozhodováno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a domněnek žalovaného. Odůvodnění je postaveno na tom, že žalovaný zohlednil marginální nesrovnalosti, které zkreslil. Řízení vykazovalo od počátku vady. Žalobkyně poukázala na možné důvody zamítnutí víza dle čl. 32 odst. 1 písm. b) vízového kodexu. Uvedla, že žalovaný zmínil, že v žádosti uvedla, že by chtěla do ČR cestovat v dubnu. Dále uvedl, že měla sdělit, že chtěla cestovat na 14 dnů, a kromě ČR navštívit také Paříž, o čemž se v žádosti nezmínila. K tomu žalobkyně sdělila, že při vyplňování formuláře nevěděla, kdy obdrží vízum a věděla, že pozvání má být platné několik měsíců. Měsíc duben 2023 uvedla ve formuláři proto, že předpokládala, že udělení víza bude formalitou a jeho vyřízení bude trvat jen do 15 dnů. Ústně chtěla při pohovoru sdělit zaměstnanci, který ji vyslyšel, že plánovaný pobyt má být jen krátkodobý, tedy týden nebo maximálně dva, protože má v Egyptě své povinnosti, zejména školní. Ohledně sdělení o Paříži toto žalobkyně odmítá. Vyslyšající zaměstnanec jí položil sugestivní, návodnou otázku, že přeci nebude jenom v ČR, když dostane vízum do celého schengenského prostoru. Žalobkyně si na žádné město v Evropě nemohla vzpomenout, jediné, na co si vzpomněla byla Paříž. Odvětila, že „nezná možnosti cestování v Evropě, nikdy nebyla v zahraničí, nic takového neplánuje, protože o ničem takovém se zvoucí osobou nehovořila, ale že pokud je to možné tak třeba ano, pokud by tu možnost měla...“ Žalobkyně nebyla vyslyšajícím zaměstnancem poučena, že pokud nevyplnila příslušné kolonky v žádosti, cestovat jinak nemůže a pokud by chtěla, jaký by měla učinit postup. Protože neexistoval reálný záměr podniknout cestu z Prahy do Paříže, nemohl být přiložen žádný podpůrný dokument.
6. Žalobkyně dále uvedla, že se dostavila podat žádost v den svých osmnáctých narozenin, je zcela nezkušená v jednáních s úřady. Úředník ji měl poučit ohledně možností cestování na krátkodobé vízum v schengenském prostoru. Žalovaný dále uvádí, že sdělení žadatelky, že nikdy o vízum nežádala, se nezakládá na pravdě, protože se před dovršením 18tého roku opakovaně pokoušela podat žádost, avšak nedisponovala souhlasným prohlášením rodičů. K tomu žalobkyně uvedla, že sice emailem žádala o přidělení termínu k podání žádosti o vízum, a to prvně v srpnu 2022, avšak když se dostavila, požadoval úředník žalobkyně potvrzení ze školy a potvrzení od rodičů. Protože toto neměla, žádost u udělení víza nepodala. Žádné řízení o udělení víza v roce 2022 zahájeno nebylo. Této osobní návštěvě předcházela návštěva zvoucí osoby na velvyslanectví, na které konzul potvrdil, že obsah žádosti je kompletní. Následně požadoval další dokumenty, které žalobkyně neměla, proto žádost nepodala. Zvoucí osoba tehdy dostala od konzula nepravdivé informace, čímž konzul zmařil možnost podání žádosti.

7. O nový termín žádala v roce 2023 tak, že předpokládala, že to bude po dosažení její zletilosti (po X). Dostala však termín 15. 3 2023 a když se dostavila na schůzku na velvyslanectví, byl úředník nepřijemný s tím, že minulý rok nebyla plnoletá a neměla souhlas rodičů a že se nic od té doby nezměnilo, na to žalobkyně zkoušela argumentovat, že podle sdělení má být rozhodnuto 29. 3. 2023, kdy již bude zletilá. Konzul však žádost nepřijal. Formulář žádosti obsahoval okénka, zda žalobkyni bylo nebo nebylo v minulosti uděleno či neuděleno vízum a popř. důvody jeho zamítnutí. Vzhledem k tomu, že žádné předchozí řízení o žádosti u udělení víza zahájeno nebylo, neexistovalo zamítavé ani kladné rozhodnutí, nemohla žalobkyně ničeho do formuláře uvést. Sjednání si termínu schůzky na velvyslanectví, na které k podání žádosti o víza nedojde, nedojde k zahájení řízení, je zcela irrelevantní. Žalobkyně ani nikdy velvyslanectví jiné země nežádala o jakékoli vízum a nebylo takové řízení zahájeno. Dle žalobkyně také skutečnosti, které jsou známy správnímu orgánu z jeho úřední činnosti, nemusí žalobkyně dokazovat.
8. Žalobkyně dále namítla, že správní orgán je povinen v odůvodnění rozhodnutí uvést, jaké skutečnosti pokládá za prokázané, a na základě kterého důkazu. Žalobkyně je přesvědčena, že napadené rozhodnutí je v části nepřezkoumatelné. Žalovaný dále uvedl, že „každý žadatel musí předložit doklady, umožňující posouzení žadatelova záměru opustit území členských států, neboť schengenské vízum je vízum návratové. Mezi podpůrné dokumenty patří dle žalovaného rezervace jízdenky či zpáteční letenky. Žadatelka žádný z těchto dokladů nedodala.“ Tvrzení žalovaného v jeho rozhodnutí je zcela nepravdivé, protože žalobkyně zakoupila dne 10. 5. 2023, prostřednictvím zvučí osoby zpáteční letenku z Prahy do Hurghady (Egypt) na den 31. 12. 2023, tedy k datu konce platnosti pozvání do ČR. Tento dokument doložila žalobkyně dne 11. 5. 2023 emailem. Za situace, kdy žalobkyně nevěděla, kdy jí může být uděleno schengenské krátkodobé vízum, nemohla si odpovědně zakoupit letenku do ČR (rezervace jízdenky není možná) aby vynaložené náklady nebyly zaplacený zbytečně, kdyby letenka nemohla být využita a propadla by. Zmíněný doklad navrhla žalobkyně jako důkaz v tomto řízení. Žalovaný rozhodl dne 22.9.2023 s tím, že žalobkyně letenku nedoložila, přitom od 11.5.2023 měla být letenka na jméno žalobkyně součástí spisového materiálu. Žalobkyně dodala, že nebyla ani poučena velvyslanectvím o tom, že je třeba doložit letenku.
9. Žalovaný dále zmínil, že žalobkyně má „nedostatečné socioekonomické vazby na domovskou zemi“ Toto ničím nepodložené stanovisko žalovaného je spekulativní a tím, že není nijak odůvodněno, je nepřezkoumatelné. Nemůže k němu být nijak přihlíženo. Pokud jde o potvrzení o studiu, dodala jej žalobkyně krátce před podáním žádosti. Nebyla upozorněna zaměstnanci (konzulem), že by předložená písemnost obsahovala nesprávnosti, nebo že by byla v jiném jazyce, než je požadováno. Pokud by při podání žádosti sdělil konzul, že doklady nejsou úplné, doložila by potřebné. Konzul s arabsky mluvícím úředníkem doklady přijali, provedli jejich kontrolu a neměli proti nim námitek, tedy ani proti předloženému potvrzení o studiu. Žalobkyně nyní uvádí, že pro účely řízení je toto potvrzení již bezpředmětné, protože školu úspěšně dokončila v roce 2023. Její cestovní pas je z roku 2022, kdy pro účely jeho vydání cestovního pasu měla potvrzení ze školy vydané v roce 2022, které si správní orgán, vydávající cestovní pas v roce 2022 ponechal ve spisu. Takové potvrzení o studiu žalobkyně logicky mít nemohla v roce 2023. Pokud bylo v odvolání uvedeno, že si žadatelka přivydělává na brigádách s tím, že to nebylo uvedeno v žádosti, tak je to zřejmě proto, že v době před podáním žádosti o schengenské vízum tomu tak nebylo. V podstatě to ani není relevantní skutečnost pro cestu mimo Egypt nebo pro

udělení víza. V odvolání žalobkyně uvedla některé skutečnosti o své osobě, aby žalovanému přiblížila, že je obyčejné mladé děvče, které žije běžným životem.

10. Žalovaný dále uvedl, že „na předmětném prohlášení figuruje množství nesrovnalostí, což vyvolává důvodné pochybnosti.“ Dle žalobkyně však kromě výslovně uvedených marginálních a irelevantních tvrzení žalovaného, neexistují žádné nesrovnalosti, které by měly být relevantním důvodem pro neudělení víza. Obecné a neurčité tvrzení žalovaného je zcela nepřezkoumatelné. K informaci ze žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza týkající se seznámení zvoucí osoby a žalobkyně, ke kterému mělo dojít v Marsa Alam, kdy v pohovoru žalobkyně uvedla, že zvoucí osobu potkala před třemi lety v Hurghadě, žalobkyně uvedla, že žalovaný dále spekuluje zda „žalobkyně uvedla nepravdivou informaci či právnímu zástupci není známá časová geneze.“ Žalovaný nezjišťoval dostatečně skutkový stav a souvislosti seznámení se se zvoucí osobou a hledal nesrovnalosti ve zcela nepodstatných věcech, pokud by měl žalovaný zájem zjistit, proč může být uvedeno Marsa Alam nebo Hurghada, dostalo by se mu odpovědi, že žalobkyně se seznámila se zvoucí osobou v hotelovém resortu, který leží na břehu Rudého moře, v poušti mezi městem Hurghada a Marsa Alam. Na toto místo se dá dostat z letiště Marsa Alam i z letiště Hurghada. Obě informace jsou tedy správné. Pokud žalovaný tvrdí, že z fotky pořízené dne 1. 1. 2022 dovodil, že žalobkyně se zvoucí osobou porušili egyptské právní předpisy, když měla žalobkyně řídit vozidlo v 16 ti letech, pak dle žalobkyně žalovaný ani ZÚ Káhira není věcně ani místně příslušný k tomu, aby konstatovali, že ona a osoba zvoucí porušili nějaké předpisy, nelze toto ani zohlednit při rozhodování, jinak je rozhodnutí nezákonné. Žalobkyně také uvádí, že řídila vozidlo mimo veřejnou komunikaci, na soukromém pozemku ke zkušebním jízdám určeném a k žádnému porušení zákona dojít ani nemohlo. Tuto skutečnost může potvrdit při ústním jednání soudu svědeckou výpovědí svědka X. Žalovaný k přípisu ze dne 11. 5. 2023 uvedl, že s odkazem na vyloučení části druhé a třetí správního řádu ve smyslu § 168 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, (dále jen („zákon o pobytu cizinců“) v podstatě dává najevo, že si může rozhodovat podle své libovůle.
11. Žalovaný dle žalobkyně popírá, že by byl uskutečněn hovor mezi ní a zaměstnancem velvyslanectví v Káhiře. Žalobkyně trvá na tom, co uvedl její právní zástupce, že jí úřední osoba velvyslanectví kontaktovala telefonicky, pokládala jí návodné a sugestivní otázky a snažila se zmařit či zneplatnit podané odvolání. Úředník se jí otázkami snažil vnutit, že neví, co je v napadeném rozhodnutí, že neví, kdo její právní zástupce (tvrdil že je zástupcem žena) ani to, že neví, proč se odvolala, z jakých důvodů. Úředník u žalobkyně však neuspěl. O telefonickém hovoru má žalobkyně důkaz v podobě kopie displeje telefonu, když jí kontaktoval úředník velvyslanectví. O tomto hovoru se žalobkyně ihned svěřila zvoucí osobě, jejíž výslech žalobkyně navrhla. Žalobkyně dala následně pokyn právnímu zástupci, aby se proti tomuto postupu velvyslanectví jejím jménem písemně ohradil. Žalobkyně uvádí, že telefonický kontakt na ni získaly úřední osoby velvyslanectví, které si jej vyžádaly při její osobní návštěvě konzulárního úseku velvyslanectví, konkrétně konzul, pan Čáp, kterému překládal arabsky mluvící spolupracovník. Podklady přiloženými do odvolání se žalobkyně snažila prokázat opravdovost vztahu mezi ní a zvoucí osobou. Při prvním posouzení žádosti tuto fotodokumentaci a další informace nemělo velvyslanectví k dispozici, a nemohly být podkladem pro jeho rozhodnutí. Tyto podklady byly součástí doplněného odvolání. Žalovaný dle žalobkyně tyto podklady zneužil a hledal marginální důvody, proč odvolání zamítnout a podpořit svévolné rozhodnutí velvyslanectví. Správní orgány způsobovaly

během řízení svou nečinností průtahy v řízení, když od prvního podání žádosti o nové posouzení žádosti o vízum uplynulo 156 dnů, vznesla žalobkyně dotaz na stav řízení. Teprve poté žalovaný vydal rozhodnutí dne 22. 9. 2023. Žalovaný porušil závazné lhůty, které jsou stanoveny zákonem a žalobkyni tím poškodil. Žalobkyně dodala, že si je vědoma toho, že na vízum není právní nárok, ale je přesvědčena, že doložila vše potřebné a ze strany správních orgánů se jí dostalo bezdůvodného odmítnutí. Navrhla provedení důkazu listinami uvedenými v čl. II. žaloby, dokumenty správního spisu, korespondencí mezi ní, jejím právním zástupcem a velvyslanectvím nebo žalovaným, podpůrnými doklady, letenkou z Prahy do Hurghady (31. 12. 2023), kopií o uskutečněném telefonickém hovoru žalobkyně s velvyslanectvím a výslechem svědka X.

12. V replice žalobkyně uvedla, že stížnost byla podána zvoucí osobou, která má na výsledku řízení zájem, nikoliv žalobkyní, avšak o stížnosti bylo rozhodnuto v tentýž den, jako bylo rozhodnuto o nové žádosti žalobkyně o udělení víza. Stížnost i žádost byly zamítnuty. Dle žalobkyně lze těžko uvěřit tomu, že obě zamítavá rozhodnutí žalovaného vydaná ve stejný den spolu nesouvisí. K tomu žalobkyně navrhla provedení důkazu touto stížností. Sdělila, že rozumí tomu, že udělení víza není nárokové, nicméně tento obecný přístup nemůže správnímu orgánu umožňovat libovůli a pro své rozhodnutí by měl mít podstatné důvody a neměl by překročit meze správního uvážení. Žalobkyně má za to, že z její strany byly splněny podmínky. Při pohovoru jí bylo vytýkáno, že je příliš mladá, věkové kritérium by však nemělo být bráno v úvahu. Její žádost byla sice správními orgány obou stupňů projednána, ale došlo k mnoha procesním pochybením, kdy podřízený správní orgán žalovaného neoprávněně odvolací řízení zastavil a kdy žalovaný nedodržel lhůtu pro vydání rozhodnutí o odvolání žalobkyně (žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza). Žalovaný, který byl v prodlení s vydáním rozhodnutí, reagoval teprve na základě dotazu žalobkyně na stav řízení, ze dne 19. 9. 2023. Dále žalobkyně uvedla, že nikdy neměla zájem bydlet mimo Egypt, mělo se jednat pouze o krátkodobou návštěvu, výlet. Žalobkyně nepředstavuje riziko nedovoleného přistěhovalectví. Žalovaný dle žalobkyně rozhodoval nespravedlivě, žalobkyni poškodil na jejích právech, když se v odvolacím řízení pouze snažil přikrýt pochybení vlastního podřízeného a nerozhodoval spravedlivě bez diskriminace. Správní orgán v prvním stupni řízení neodůvodnil své rozhodnutí nijak a žalovaný se s jeho výrokem ztotožnil. Správní orgán v prvním stupni řízení užil standardní formulář, kde zakřížkoval dva, zřejmě zcela náhodně zvolené obecné důvody, které lze aplikovat na kteréhokoliv žadatele o vízum, bez toho, aby tuto náhodnou volbu (zakřížkování č.11, 13) odůvodnil. Žalovaný pak následně odůvodnil své rozhodnutí marginálními, nepodstatnými důvody. Některé informace byly získány správním orgánem v prvním stupni nezákonně, a to pokládáním návodných, sugestivních otázek a během telefonického rozhovoru, bez přítomnosti jejího právního zástupce, když se zaměstnanec konzulárního úseku snažil žalobkyni ovlivnit. Její telefonický kontakt byl uveden na poštovní zásilce, kterou doručila žalobkyně velvyslanectví originál plné moci právního zástupce. Proto jí mohl zaměstnanec velvyslanectví kontaktovat, což také učinil. Žalobkyně navrhla provedení tohoto důkazu. V den, kdy zaměstnanec konzulátu odmítl přijmout správní poplatek a tvrdil, že lhůta skončila a dal žalobkyni do ruky narychlo sepsané usnesení o zastavení řízení jí ústně sdělil, že „oni jsou tady páni a ona, malá holka jim nebude říkat, co dělají špatně“ Přitom žalobkyně pouze upozorňovala, že jde poplatek zaplatit včas, když lhůta končí 17. 5. 2023, nikoliv dříve.
13. V přiloženém prohlášení svědek uvedl, že s žalobkyní nemá žádný příbuzenský poměr, nicméně je to jeho přítelkyně a blízkou osobou. Proti jednání konzulátu podal stížnost

ministerstvu zahraničních věcí, neboť cítil potřebu, aby si ministerstvo zjednálo na konzulátu pořádek. Uvedl, že je zvoucí osoba, již dvakrát nechal vystavit písemná pozvání žalobkyně do ČR. V obou pozváních se zavázal, že zajistí vše potřebné pro cestu žalobkyně tam i zpět, tedy uhrazení letenek do ČR a zpět, ubytování ve vlastním domě a veškeré ostatní výdaje (na jídlo, dopravu v ČR apod.), tedy veškeré její náklady, které by mohly vzniknout v souvislosti s cestou do ČR a zpět. Doložil existenci nezbytných finančních prostředků na svém účtu a vlastnictví nemovitosti. Svědkovi je známo, že schůzka žalobkyně na konzulátu v roce 2022 byla neúspěšná z důvodu chybějících dokladů – písemného souhlasu rodičů a potvrzení o studiu na střední škole. Žádost o vízum tedy nepodala a nezaplatila správní poplatek. Zaměstnanec konzulátu se k ní choval hrubě. Konzulovi svědek předložil dokumenty s tím, že se chce ujistit, že má vše potřebné, aby když odjede zpět do ČR, nebude s podáním žádosti o vízum problém. Konzul si doklady prohlédl a řekl, že to je v pořádku. Následně ale podání žádosti odmítl. Toto je dle svědka neseriózní jednání, které nebudí právní jistotu v konzulát. Na základě této schůzky nebylo zahájeno řízení. Další termín schůzky byl přidělen na dobu, kdy ještě nebyla žalobkyně zletilá. Situace na konzulátu se opakovala, žádost nebyla podána. Žádost byla přijata v den osmnáctých narozenin žalobkyně. Šlo o její první přijatou žádost o vízum. Žalobkyně dosud nikdy nevycestovala mimo Egypt. Evropu nezná. Z Evropy zná jen Českou republiku z internetu. Kromě České republiky zná několik států a zná Paříž kvůli Eiffelově věži a muzeum Louvre. Návštěvu jiného evropského státu neplánovala. Neplánovala a neplánuje návštěvu Francie ani Paříže. Před návštěvou konzulátu o Paříži nemluvila a že by sama prohlásila, že se tam chystá, považuje svědek za nesmysl. Žalobkyně je fixovaná na svoji rodinu, zejména matku a mladší sestru. Dle svědka si nedokáže představit, že by mimo svoji rodinu strávila více než dva týdny. Její návštěva na území států schengenské úmluvy byla zaměřena jen na ČR. Svědek uvedl, že má šestiměsíční elektronické vízum s více vstupy do Egypta, na které jezdí žalobkyni do Egypta navštěvovat přibližně každé 1 až dva měsíce. Většinou její rodina ubytovává v jejich bytě. Žalobkyně není v Egyptě soudně trestaná a nebyla ani uznána vinnou z přestupku. Spekulace o porušení egyptských zákonů jsou absurdní. Pokud jde o výuku řízení vozidla, byla prováděna mimo veřejné komunikace na místě k tomu určenému.

14. S žalobkyní se svědek seznámil v hotelovém rezortu, kde byl na dovolené. Žalobkyně tam byla s matkou a sourozenci také na dovolené. Rezort leží mezi městy Hurghada a Marsa Alam. V těchto dvou městech jsou letiště, využívaná turisty při cestě k Rudému moři. Poté, co žalobkyně obdržela zamítavé rozhodnutí o udělení víza, kde jeden ze dvou důvodů bylo „důvodné podezření“ že neodletí včas domů před skončením platnosti víza, zakoupili letenku na den 31. 12. 2023, z Prahy do Egypta. To mělo být před koncem platnosti pozvání. Vízum žalobkyně nezískala, proto poletí svědek dne 29. 12. 2023 do Egypta. Žalobkyně mu svěřila, že ji telefonicky kontaktoval zaměstnanec konzulátu, aby stáhla odvolání proti zamítnutí žádosti o vízum. Šlo o úředníka, který již byl na žalobkyni hrubý. Žalobkyně před podáním žádosti o vízum nikde nepracovala, začala s brigádou u benzinové čerpací stanice až potom a chodila tam přibližně 3 týdny. Poté již nikam na brigádu nešla. Ukončila studium na střední škole v letošním roce. Dne 13. 4. 2023 vystavil svědek čestné prohlášení pro řízení ve věci vydání víza, ve kterém uvedl, že po celou dobu pobytu v schengenském prostoru zajistí, aby žadatelka dodržovala veškeré obecné právní předpisy, včetně předpisů vztahujících se k pobytu cizinců v ČR a schengenském prostoru, zejména povinnosti vycestovat ze schengenského prostoru před uplynutím platnosti krátkodobého víza. Svědek je profesí advokát.

15. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
16. Součástí správního spisu je kopie emailové zprávy ze dne 3. 8. 2022, ve které žalobkyně žádala o termín podání žádosti o krátkodobé vízum, dále obdobná zpráva ze dne 8. 3. 2023 a 15. 3. 2023, kdy v této zprávě žalobkyně dále sdělila, že vzhledem k tomu, že nabyde zletilosti dne X, žádá o termín po tomto datu. Součástí spisu je dále čestné prohlášení zvoucí osoby ze dne 13. 4. 2023, ve kterém je uvedeno, že se zavazuje uhradit veškeré náklady související s vycestováním žalobkyně a zajistí i dodržování právních předpisů z její strany. Součástí správního spisu je dále pozvání zvoucí osoby do ČR ze dne 6. 2. 2023 na dobu 90 dnů od 23. 3. 2023 do 31. 12. 2023, dále kopie dokladu o pojištění žalobkyně, potvrzení o studiu. O vízum žalobkyně požádala formulářem.
17. Dle záznamu o pohovoru s žalobkyní jako žadatelkou o krátkodobé vízum ze dne X žalobkyně k dotazu ohledně účelu cesty sdělila, že jede do ČR navštívit svého kamaráda, má zvací dopis. Kamarád potkala před třemi lety v Hurghadě, od té doby jsou v kontaktu. Od doby, kdy se poprvé potkali, navštěvuje kamarád Egypt každý měsíc, vždy zhruba na týden či více. Kamarád bude hradit ubytování v Praze, kde pracuje jako právník. Ráda by navštívila Prahu. Neví, zda bude cestovat, ale ráda by zůstala na dva týdny. Kamarád a zvoucí rodina ji také plánují vzít na dva dny do Paříže, ráda by navštívila historická místa. O schengenské vízum nikdy nežádala. Ráda by požádala o vízum na jeden rok.
18. Následně byla žádost žalobkyně o vízum zamítnuta z důvodu, že existují důvodné pochybnosti o spolehlivosti prohlášení učiněných ohledně podmínek pobytu, dále z důvodu, že existují důvodné pochybnosti o jejím úmyslu opustit území členských států před skončením platnosti víza.
19. Dále je součástí správního spisu žádost žalobkyně o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza a kopie rezervace letu pro žalobkyni na den 31. 12. 2023 z Prahy do Istanbulu a návazné spojení do Egypta.
20. Tato žádost byla přípisem ze dne 30. 5. 2023 postoupena žalovanému s průvodním dopisem.
21. Dne 22. 9. 2023 bylo vydáno rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobkyně o nové posouzení víza.
22. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
23. Podle § 180e odst. 2 zákona o pobytu cizinců *žádost o nové posouzení důvodů podle odstavce 1 podává cizinec u správního orgánu, který rozhodnutí vydal, písemně ve lhůtě do 15 dnů ode dne doručení sdělení o neudělení víza, zrušení platnosti krátkodobého víza nebo prohlášení krátkodobého víza za neplatné nebo ode dne, kdy mu byl odepřen vstup na území; podání žádosti nemá odkladný účinek. Pokud sdělení nebylo možné cizinci doručit, počíná lhůta pro podání žádosti běžet dnem, který následuje po uplynutí 180 dnů ode dne podání žádosti o vízum.*
24. Podle § 180e odst. 3 zákona o pobytu cizinců *žádost o nové posouzení důvodů podle odstavce 1 musí obsahovat údaje o tom, kdo ji podává, a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Důvodem žádosti nemohou být*

skutečnosti, které cizinec nedoložil nebo neuvedl v žádosti o udělení víza nebo v souvislosti s odepřením vstupu na území.

25. Podle § 180e odst. 6 zákona o pobytu cizinců Ministerstvo zahraničních věcí posuzuje soulad důvodů neudělení krátkodobého víza, zrušení platnosti krátkodobého víza nebo prohlášení krátkodobého víza za neplatné, o kterých rozhodl zastupitelský úřad, s důvody stanovenými přímo použitelným právním předpisem Evropské unie. Ministerstvo zahraničních věcí dále posuzuje soulad důvodů zrušení platnosti krátkodobého víza uděleného cizinci, který na území požívá příslušných výsad a imunit, s důvody stanovenými přímo použitelným právním předpisem Evropské unie, a jde-li o rodinného příslušníka občana Evropské unie, s důvody uvedenými v § 20 odst. 5. V rámci nového posuzování souladu důvodů neudělení krátkodobého víza je Ministerstvo zahraničních věcí povinno vyžádat si závazné stanovisko policie v případech, kdy důvodem jeho nevydání bylo nesouhlasné stanovisko policie; policie vydá stanovisko bezodkladně.
26. Podle čl. 32 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 810/2009 ze dne 13. 7. 2009, (dále jen „vízový kodex“) aniž je dotčen čl. 25 odst. 1, žádost o udělení víza se zamítne: a) pokud žadatel i) předloží cestovní doklad, který je padělaný, napodobený nebo pozměněný, ii) nezdůvodní účel a podmínky předpokládaného pobytu, iii) neprokáže dostatečné finanční prostředky jak na obživu po dobu předpokládaného pobytu, tak na návrat do země původu nebo jeho bydliště nebo na příjezd do třetí země, ve které je zaručeno jeho přijetí, nebo neprokáže, že je schopen si tyto prostředky opatřit legálním způsobem, iv) během stávajícího šestiměsíčního období již tři měsíce pobýval na území členských států na základě jednotného víza nebo víza s omezenou územní platností, v) je osobou, na niž je v SIS veden záznam pro účely odepření vstupu, vi) je považován za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví ve smyslu čl. 2 bodu 19 Schengenského hraničního kodexu nebo pro mezinárodní vztahy kteréhokoli z členských států, zejména pokud je na něj ve vnitrostátních databázích členských států veden záznam pro účely odepření vstupu ze stejných důvodů, nebo vii) neprokáže, že má uzavřeno dostatečné a platné cestovní zdravotní pojištění, pokud se na něj tato povinnost vztahuje, nebo b) existují-li důvodné pochybnosti, pokud jde o pravost podpurných dokladů předložených žadatelem nebo pokud jde o pravdivost jejich obsahu, o spolehlivost prohlášení učiněných žadatelem nebo pokud jde o jeho úmysl opustit území členských států před skončením platnosti víza, o které žádá.
27. Podle čl. 32 odst. 2 vízového kodexu rozhodnutí o zamítnutí a důvody, na nichž se zakládá, se oznámí žadateli prostřednictvím standardního formuláře uvedeného v příloze VI.
28. Podle čl. 32 odst. 3 vízového kodexu žadatelé, kterým byla žádost o udělení víza zamítnuta, mají právo na odvolání. Odvolání se podává proti členskému státu, který přijal konečné rozhodnutí o žádosti, a v souladu s vnitrostátním právem tohoto členského státu. Členské státy poskytnou žadatelům informace týkající se postupu, který je třeba při odvolání dodržet, jak je stanoveno v příloze VI.
29. Soud shledal důvodnou námitku žalobkyně, že rozhodnutí je založeno na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a z tohoto důvodu je nepřezkoumatelné.
30. Co se týče námitky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, soud uvádí, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, pokud není zřejmé, z jakých skutkových závěrů žalovaný vycházel, z jakých podkladů rozhodnutí tyto skutkové závěry učinil a jakými úvahami se řídil při hodnocení podkladů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36). Z tohoto hlediska působí nepřezkoumatelnost rozhodnutí, pakliže správní orgán v rozhodnutí neuvede podklady rozhodnutí, z nichž dovodil skutkové závěry (viz např. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003-51), či jestliže nevypořádal

rozpory mezi shromážděnými podklady, tzn. nevysvětlil, proč upřednostnil podklady svědčící o určitém skutkovém závěru na úkor podkladů svědčících o odlišném skutkovém závěru (viz např. rozsudek NSS ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47). Nepřezkoumatelnost zakládají též nedostatky spočívající v tom, že není zřejmé, jakou právní normu správní orgán na věc aplikoval, jak tuto normu vyložil a z jakých důvodů má za to, že s ohledem na skutkové okolnosti daného případu ji na něj lze aplikovat.

31. Soud dále poukazuje na rozsudek zdejšího soudu č. j. 21 A 25/2023 – 88 ze dne 8. 1. 2024, ve kterém se tento soud zabýval případem žalobkyně z Tanzanie taktéž žádající o krátkodobé vízum. V tomto rozsudku soud mj. uvedl: „V případě rozhodování o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza nastává specifická situace oproti běžnému rozhodování ve správním řízení. Rozhodnutí prvostupňového orgánu totiž neobsahuje jinak povinnou část s odůvodněním, v níž se popisuje skutkový stav věci, vypořádávají se argumentační tvrzení účastníka řízení, vyhodnocují se prováděné důkazy a provádí se rozbor právní kvalifikace. Toto rozhodnutí je totiž založeno na vyplnění formuláře toliko se zaškrtnutím položek s vymezením důvodů zamítnutí žádosti, přičemž se takový postup předpokládá ve čl. 32 odst. 2 vízového kodexu, který naopak nepočítá se specifikováním zamítacích důvodů při paralelním vypořádání prováděných důkazů a tvrzení žadatele o udělení víza. Žalovaný zde tudíž dostojí své přezkumné povinnosti i tak, že pouze doplní odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, resp. označená formulářová tvrzení rozvede. V této souvislosti však soud připomíná, že z hlediska soudního přezkumu tvoří prvostupňové rozhodnutí jeden celek s rozhodnutím o opravném prostředku (vizte např. rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2014, č. j.: 6 As 161/2013-25), na čemž nic nemění uvažovaná anomálie rozhodnutí prvostupňového orgánu. V posuzované věci žalovaný vzhledem k formulářovému charakteru prvostupňového rozhodnutí nemohl pouze souhlasně odkázat na jeho závěry, aniž by se musel vypořádávat s námitkami v opravném prostředku, což je jinak přípustný postup např. ve smyslu rozsudku NSS ze dne 14. 9. 2016, č. j.: 1 As 287/2015-51.“
32. Soud též uvedl: „Při vydávání víz aplikují orgány České republiky právo Evropské unie, a to vízový kodex, příp. směrnici 2004/38/ES (v případě rodinných příslušníků občana Evropské unie). Čl. 32 odst. 3 vízového kodexu přiznává žadatelům, kterým byla žádost o udělení víza zamítnuta, právo na odvolání. Obsah tohoto práva na odvolání byl vymezen rozhodnutím Soudního dvora Evropské unie ze dne 13. 12. 2017, Soufiane El Hassani proti Minister Spraw Zagranicznych, C-403/16. Podle něho se podmínky opravného prostředku proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení víza řídí vnitrostátním právem každého členského státu, přičemž musí být dodrženy zásady rovnocennosti a efektivit. Řízení o opravném prostředku musí v určitém stadiu řízení zaručit možnost podání opravného prostředku k soudu. Při rozhodování o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza ve smyslu ust. § 180e z.p.c. žalovaný znovu posuzuje, zda byly v projednávané věci naplněny důvody pro neudělení víza. Judikaturou správních soudů je tento opravný prostředek nahlížen jako speciální typ řádného opravného prostředku, který vyústí v rozhodnutí správního orgánu o veřejném subjektivním právu cizince (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 7. 2013, č. j.: 1 Ans 9/2013-39). Vyloučení soudního přezkumu rozhodnutí o novém posouzení důvodů neudělení víza by bylo v rozporu se čl. 32 odst. 3 vízového kodexu ve spojení se čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie, podle něhož každý, jehož práva a svobody zaručené právem Unie byly porušeny, má za podmínek stanovených tímto článkem právo na účinné prostředky nápravy před soudem. Z téhož článku Soudní dvůr Evropské unie proto ve výše specifikované věci El Hassani (v bodě 42) konstatoval, že „čl. 32 odst. 3 vízového kodexu, ve spojení s článkem 47 Listiny, je třeba vykládat v tom smyslu, že ukládá členským státům povinnost upravit řízení o opravném prostředku proti rozhodnutím o zamítnutí žádosti o udělení víza, jehož podmínky se řídí právním řádem každého členského státu, při dodržení zásad

rovnocennosti a efektivitě. Toto řízení musí v určitém stadiu zaručit možnost podání opravného prostředku k soudu“. Soud tudíž shrnuje, že žádost o nové posouzení důvodů neudělení víza je rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 s.ř.s., které svou povahou splňuje vnitrostátní zákonné podmínky pro to, aby mohlo být podrobeno soudnímu přezkumu (nevztahují se na ně ani kompetenční výluky upravené v ust. § 70 s.ř.s.).

33. K tomu soud uvádí, že dané plyne dále například z rozhodnutí NSS č. j. 9 Azs 115/2018 – 39 ze dne 26. 9. 2019: „České vnitrostátní právo upravuje opravný prostředek proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení víza v § 180e zákona o pobytu cizinců a označuje jej jako žádost o nové posouzení důvodů neudělení víza. Tento opravný prostředek je považován za speciální typ řádného opravného prostředku, který vyústí v rozhodnutí správního orgánu o veřejném subjektivním právu cizince, tedy v rozhodnutí podle § 65 s. ř. s. (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2013, č. j. 1 Ans 9/2013 – 39, č. 2973/2014 Sb. NSS). Rozhodnutí o novém posouzení důvodů neudělení víza tak svou povahou splňuje vnitrostátní zákonné podmínky pro to, aby mohlo být podrobeno soudnímu přezkumu (nevztahují se na ně ani kompetenční výluky podle § 70 s. ř. s.). Vyloučení soudního přezkumu tohoto rozhodnutí se proto neslučuje s čl. 32 odst. 3 vízového kodexu, ve spojení s čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie.“
34. Dle citovaného rozsudku zdejšího soudu dále Na řízení dle ust. § 180e z.p.c. se nevztahují ustanovení části druhé a třetí s.ř. (vizte ust. § 168 odst. 1 z.p.c.). Podle ust. § 180e odst. 9 z.p.c. je však příslušný orgán povinen písemně informovat cizince o výsledku nového posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza. Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 21. 12. 2011, č. j.: 5 Ans 5/2011–221, „povinnost správního orgánu sdělit neúspěšnému žadateli důvody neudělení víza odpovídá nárokům, které jsou na postup správního orgánu kladeny v souvislosti s povinností respektu k ústavou zaručeným právům a zákazem diskriminace a libovůle při výkonu zákonem svěřené působnosti. Neúspěšný žadatel má legitimní právní zájem na tom, aby mu byly důvody neudělení víza sděleny. Toto sdělení totiž může mít zásadní význam pro jeho další úvahy o tom, zda lze shledané nedostatky odstranit před případným podáním nové žádosti o udělení víza. Citované ustanovení je navíc třeba vykládat v tom směru, že cizinci [...] musely být oznámeny nejen právní důvody neudělení víza, ale i konkrétní skutkové důvody a okolnosti, které vedly správní orgán k závěru, že je naplněn některý z důvodů pro neudělení víza.“ Tyto nároky na informaci o důvodech neudělení víza se uplatní i na informaci o výsledku nového posouzení důvodů neudělení víza, protože žádost o nové posouzení důvodů neudělení víza představuje specifický opravný prostředek, na jehož základě žalovaný znovu posuzuje, zda byly v projednávané věci naplněny důvody pro neudělení víza (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 7. 2013, č. j.: 1 Ans 9/2013-39).“
35. Výše citované závěry jsou relevantní i v nyní řešené věci, kdy je předmětem soudního přezkumu rozhodnutí o „žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza“, kdy žalobkyně své podání označovala také jako „odvolání“. Úvodem lze konstatovat, že řízení ve věci krátkodobého víza je specifické. Správním orgánům byla v těchto věcech svěřena široká míra diskrece a zároveň na udělení krátkodobého víza není právní nárok, je tedy je v zásadě na správních orgánech, nakolik restriktivní politiku k udělování krátkodobých víz zvolí. Řízení je dále ve srovnání se standardním správním řízením značně neformální, neaplikuje se část druhá a třetí správního řádu (§ 168 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), prvostupňové rozhodnutí představuje formulář, druhostupňové rozhodnutí je pak jen přezkumem konkrétních formulářových bodů. Těmito skutečnostmi je omezen i soudní přezkum těchto rozhodnutí. Žalobkyni sice nebylo bráněno v podání opravného prostředku a byly jí sděleny

důvody zamítnutí udělení víza. Nicméně tyto důvody nebyly dostatečně zdůvodněny a soud je považuje za neodpovídající, neboť nevychází ze zjištěného skutkového stavu.

36. Soud si je vědom výše uvedené širší úvahy, pokud jde o rozhodování ve věci krátkodobých víz, kdy zároveň nijak nerozporuje ani to, že hranice zneužití takového víza může být velmi křehká a žalovaný je tak nucen vážit možná rizika případné nelegální migrace, respektive toho, že držitel víza poté ČR neopustí, se situací daného žadatele a doložených podkladů. Soud je však přesvědčen o tom, že správní orgán nemůže bez dalšího defaultně pochybovat o návratu žadatelů, aniž by tyto pochybnosti založil na konkrétních relevantních skutečnostech. Nelze také pouze zcela neurčitě paušalizovat stav všech obdobných žadatelů či žadatelek, neboť vždy je podstatné naopak zkoumat individuální okolnosti dané věci. Dle soudu je rozhodnutí žalovaného argumentačně postaveno na nepodstatných okrajových skutečnostech, kdy nadto byly žalovaným zohledněny a uvedeny i nepravdivé informace a byla popřena zásada presumpce neviny. Dle soudu nemohou žalovaným zmíněné rozpory ani v souhrnu obstát jako řádné odůvodnění toho, jaká zjištění žalovaný učinil z podkladů pro vydání rozhodnutí a jak tyto skutečnosti vyhodnotil.
37. Ve věci žalobkyně bylo v prvním stupni rozhodnutí tvořeno formulářem, ve kterém byly toliko zaškrtnuty body obsahující popis důvodů zamítnutí žádosti, konkrétně byl označen bod, že existují důvodné pochybnosti o spolehlivosti prohlášení učiněných ohledně podmínek pobytu, dále z důvodu, že existují důvodné pochybnosti o jejím úmyslu opustit území členských států před skončením platnosti víza. Napadené rozhodnutí poté reagovalo na tyto body.
38. Prvním důvodem zamítnutí žádosti byla skutečnost, že zde byly nalezeny pochybnosti o spolehlivosti prohlášení žalobkyně ohledně pobytu.
39. Velvyslanectví ČR Káhiře (dále též „velvyslanectví“) ve svém průvodním dopise žalovanému k tomuto bodu zmínilo, že ze strany žalobkyně nebyl sdělen přesný interval délky pobytu ani nebyla doložena letenka, pouze byl obecně uveden duben 2023. Zmínila, že by se mělo jednat o 14denní pobyt v ČR, kdy by také ráda navštívila Paříž, kdy však o pobytu v Paříži však dříve v žádosti nehovořila. Dále uvedla, že by ráda získala vízum na jeden rok s více vstupy.
40. Žalovaný v rozhodnutí uvedl, že v pozvání bylo zmíněno, že má být na 90 dnů v rozmezí od 23. 3. 2023 do 31. 12. 2023 s tím, že žalobkyně měla poté sdělit, že bude cestovat v dubnu 2023, chtěla cestovat na 14 dnů a navštívit také Paříž. O této skutečnosti se však dříve nezmínila.
41. K tomuto soud konstatuje, že je pravdou že datum pozvání zvoucí osoby bylo uvedeno od 23. 3. 2023 do 31. 12. 2023. Žalobkyni pak bylo v žádosti vyplněno, že žádá o vízum typu „multiple“ na 90 dnů. Dále byl uveden začátek a konec prvního zamýšleného pobytu na duben 2023. Při pohovoru bylo sděleno, že by ráda do ČR cestovala na dva týdny, přičemž však též uvedla, že by ráda požádala o vízum na rok více vstupy. Dle soudu není bez dalšího nijak v rozporu, pokud žalobkyně uvedla zároveň jako měsíc cesty duben a poskytla dále výše zmíněné informace. Pokud chtěla vízum s více vstupy, pak je přestavitelné, že by cestovala poprvé v dubnu, a poté by opět odcestovala a cestovala by znovu jiný měsíc. Žalovaný nevysvětlil, v čem v tomto ohledu shledal rozpor. Soud neshledává rozporné ani porovnání těchto dat s termínem uvedeným v pozvání od zvoucí osoby, neboť zvoucí osoba nemohla vědět, odkdy dokdy bude žalobkyni případně vízum uděleno a jako konec pobytu tak byl logicky označen konec roku.

42. Co se týče doložení přepravního dokladu, soud uvádí, že žalobkyně sice k žádosti nepředložila kopii rezervace ani letenky, nicméně tuto doložila následně v rámci přípisu ze dne 11. 5. 2023, přičemž se jednalo o rezervaci letu na den 31. 12. 2023 z Prahy do Egypta přes Istanbul. Žalobkyně sice nedoložila letenku směrem do ČR a nebylo tak možné určit datum jejího vstupu, jak konstatovalo i velvyslanectví, nicméně soud opakuje, že pokud žalobkyně měla v úmyslu získat vízum s více vstupy, nebylo vyloučeno, aby cestovala do ČR opakovaně, přičemž jako poslední výstup by mohl být uvedený termín, který odpovídal datu konci pozvání do ČR od zvoucí osoby. Argumentaci žalovaného ohledně toho, že žalobkyně neměla relevantně doložit plánovaný pobyt, soud proto nepovažuje za relevantní. Žalovaný ji nadto pouze převzal od zastupitelského úřadu, ačkoli je jeho povinností uvést řádné odůvodnění toho, proč nebylo znovu žádosti vyhověno. Této povinnosti žalovaný dle soudu nedostál, neboť v napadeném rozhodnutí pouze do vysoké míry převzal ze sdělení zastupitelského úřadu, což platí i o ostatních bodech jeho rozhodnutí. Lze k tomu poukázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 89/2015 - 30 ze dne 29. 10. 2015, ve kterém soud uvedl: *„Stěžovatel podklady předložené mu žalobcem současně s žádostí o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza zcela ignoroval, neučinil z nich žádný závěr ve prospěch, či proti důvodnosti žádosti o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza. Má-li však být rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza žadateli oznámeno a plně odůvodněno, je nezbytné, aby konkrétní věcné i právní důvody stěžovatel v rozhodnutí uvedl, a to nikoliv jen parafrázováním toho, co dříve uvedl zastupitelský úřad, ale i vzhledem k tomu, co bylo důvodem, pro který žadatel podal žádost o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza.“*
43. Citovaný rozsudek je relevantní i v tom ohledu, že žalobkyně nebyla ze strany zastupitelského úřadu informována při pohovoru či jindy v průběhu řízení o tom, že by jí poskytnuté materiály (například žalovaným rozporované potvrzení o studiu) měly být nedostačující či neúplné a bylo by je potřeba doplnit, letenka byla žalobkyní předložena dodatečně v rámci žádosti o nové posouzení její žádosti v reakci na zamítavý důvod ohledně pochybností o jejím vycestování. Nejvyšší správní soud konkrétně ve zmíněném rozhodnutí uvedl, že: *„Nejvyšší správní soud tedy znovu zdůrazňuje, že ty skutečnosti a podklady, které žalobce spolu s žádostí o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza stěžovateli předložil, nelze považovat za skutečnosti, které žalobce nedoložil nebo neuvedl v žádosti o udělení víza (§ 180e odst. 3 věť druhá zákona o pobytu cizinců). S žádostí o udělení krátkodobého víza předložil žalobce ty potřebné (formální) doklady, které byly nezbytné, k nim zastupitelský úřad provedl s žadatelem, tedy žalobcem, a jeho manželkou pohovor, aniž v této fázi řízení dal žalobci, jakkoliv najevo, že by tyto podklady, z nichž při rozhodnutí vycházel, byly nedostatečné, tedy že by měl žalobce svá tvrzení v žádosti o udělení víza dále doplňovat či dokládat. Proto pokud žalobce spolu s žádostí o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza konkrétně vytkl skutečnosti, o něž zastupitelský úřad opřel své záporné rozhodnutí, s nimiž nesouhlasil a k jejichž vyvrácení, a naopak potvrzení opodstatněnosti a pravdivosti své obrany, poskytl podklady, nelze takovému postupu ničeho vytknout. Naopak vyloučení předložených podkladů, jimiž se žadatel brání negativnímu stanovisku zastupitelského úřadu vyslovenému v rozhodnutí o žádosti o udělení krátkodobého víza, by bylo popřením smyslu, pro nějž je institut žádosti o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza určen, tedy k opětovné úvaze o všech relevantních skutečnostech pro (ne)udělení krátkodobého víza.“* Dle zdejšího soudu proto přestože § 180e odst. 3 zákona o pobytu cizinců vylučuje podání žádosti o nové posouzení důvodů pro skutečnosti nedoložené či neuvedené v žádosti o vízum, v případě letenky nešlo o takovou skutečnost, ale o doplnění informací z žádosti, respektive pohovoru.

44. Co se týče žalobkyní údajně plánované návštěvy Paříže, považuje soud argumentaci žalovaného rovněž za neadekvátní a nepřiměřenou dané situaci. Soud z obsahu spisu zjistil, že žalobkyně informaci o výletě do Paříže poprvé zmínila skutečně v rámci pohovoru dne 23. 3. 2023, kdy uvedla, že by ráda cestovala do ČR na 14 dní, přičemž by ráda se zvoucí rodinou navštívila na dva dny Paříž. Právní zástupce ve svých dalších podáních nicméně poukázal na to, že žalobkyně se pouze zmínila o Paříži v neurčitěm smyslu, nejednalo se o žádný konkrétní plán cesty, proto nemohla takovou cestu ani doložit. Soud připouští, že jakkoli se mohlo jednat o poněkud neuvážené tvrzení ze strany žalobkyně, bylo z její strany průkazně sděleno. Dle soudu však byl rozměr tohoto sdělení žalovaným nadhodnocen. Uvedený rozpor mohl být dle soudu použit pouze jako doplňující důvod, byl-li by dán nějaký jiný zásadní rozpor. Pokud žalovaný naopak považoval dané za základ pro svou argumentaci ohledně údajně rozporných tvrzení uváděných žalobkyní, soud se s takovým přístupem neztotožňuje, mělo být přihlédnuto ke kontextu sdělení při pohovoru a upřesnění od právního zástupce. V tomto ohledu lze opět poukázat na již citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 89/2015 - 30, kde uvedl, že: „*I když lze stěžovateli přisvědčit, že odpovědi na otázky při pohovorech zpravidla nebudou zcela a jen rozporné, nelze tyto pohovory vyhodnocovat paušálně pouze formou vyhledávání rozporů, které jsou zjevné z prostého jazykového vyjádření odpovědí na kladené otázky, nýbrž je nezbytné posuzovat odpovědi učiněné při osobních pohovorech i ve svém celku a způsobem, jak naznačil zcela přílehavě v napadeném rozsudku krajský soud. (...) Za nedostatečné je naopak třeba považovat posouzení výsledků osobních pohovorů pouze formálním způsobem, jak zjevně k věci přistoupil stěžovatel*“
45. Ve vztahu k prvnímu zamítavému důvodu byl dále žalovaným prezentován argument, že žalobkyně měla opakovaně neúspěšně žádat o udělení víza. Velvyslanectvím ČR v Káhiře bylo konkrétně uvedeno, že žalobkyně nabyla zletilosti dnem podání žádosti, přičemž již předtím dvakrát (3. 8. 2022 a 8. 3. 2023) žádala o sjednání termínu podání žádosti. Tyto však byly nepřípustné, neboť v této době nedisponovala povolením od rodičů. Není pravdivé tvrzení žalobkyně, že o vízum dříve nežádala. Je patrné, že před dovršením 18 roku se opakovaně pokoušela podat žádost o schengenské vízum, avšak nedisponovala souhlasným prohlášením zákonných zástupců. Tuto argumentaci žalovaný opět převzal.
46. Soud k ní uvádí, že tuto považuje opět za značně zkreslující reálný stav. Soud připouští, že skutečnost, že žalobkyně žádala o vízum v den své zletilosti s tím, že se pokoušela podat žádost již dříve, není zcela standardní a může svědčit o její snaze cestovat, nicméně dle soudu v situaci žadatelky nezakládá takový postup bez dalšího odůvodnění zásadní pochybnost. Soud předně musí uvést, že není pravdou, že by žalobkyně v minulosti o vízum žádala, součástí správního spisu je toliko pouze kopie emailové komunikace, kdy se žalobkyně dne 3. 8. 2022 a 8. 3. 2023 pokoušela sjednat termín podání žádosti, avšak z ničeho neplyne, že by taková žádost byla podána a řízení bylo zahájeno. Žalobkyně podala žádost poprvé až dne X. Sama nijak nerozporuje, že se pokoušela termín pro podání sjednat i před podáním této žádosti, tj. v době, kdy byla nezletilá, nicméně vzhledem k tomu, že neměla povolení od rodičů, k podání žádosti nedošlo. Dle soudu je zcela absurdní, pokud žalovaný činil zásadní závěry ze skutečnosti, že žalobkyně žádala v emailové komunikaci o sjednání termínu, kdy se může dostavit podat žádost. Lze si těžko představit, že by například banka považovala někoho za žadatele o hypoteční úvěr pouze z důvodu, že by dotyčný zaslal dvakrát bance email, kde by teprve žádal o termín sjednání schůzky.
47. V rámci prvního zamítavého důvodu bylo dále Velvyslanectvím ČR v Káhiře sděleno, že žalobkyně je bez doložených finančních příjmů. Nedisponuje potvrzením od

zaměstnavatele. V žádosti uvedla, že je studentkou a doložila potvrzení o studiu psané arabsky, které předkládala v žádosti o cestovní pas. V dokladu bylo uvedeno odlišné datum narození (X), proto nelze doklad považovat za platný pro účely vízového řízení. K těmto skutečnostem se žalovaný vyjádřil v rámci argumentace ke druhému zamítavému důvodu, jak bude uvedeno dále.

48. V rámci tohoto druhého důvodu, kterým byly důvodné pochybnosti, že žalobkyně nevycestuje z ČR před ukončením platnosti víza, bylo žalovanému velvyslanectvím sděleno, že s ohledem na absenci letenky nebylo možné posoudit záměr žalobkyně k návratu do země původu. Není zřejmý žádný vztah žalobkyně k zemi původu. S ohledem na předchozí záměry žalobkyně vycestovat v době nezletilosti buď rodiče nemá, nebo ti o jejím záměru neví. Nedoložila žádný doklad o zaměstnání nebo o dalším pokračování ve studiu. Formulář zamítnutí žádosti byl adekvátní, byly označeny důvody zamítnutí. Dále bylo uvedeno, že právní zástupce rozporoval zamítavé důvody. K tomu bylo poukázáno na to, že žalobkyně až při pohovoru zmínila, že by chtěla během pobytu navštívit také Paříž. Bylo také uvedeno, že se žadatelka má nacházet ve špatné socioekonomické situaci, neboť má jít o studentku bez příjmu a je to zvoucí osoba, kdo má hradit její náklady spojené s pobytem. Nedoložila letenku ani rezervaci ani to, že má finanční prostředky na návrat. Vztah mezi žadatelkou a zvoucí osobou nebyl zpochybněn, bylo však uvedeno, že zvoucí osoba jezdí do Egypta dle razítek v cestovním dokladu již od roku 2015, tedy od doby, kdy bylo žalobkyni 10 let. Dle Velvyslanectví ČR v Káhiře dále byly ze strany žalobkyně porušeny egyptské právní předpisy, kdy na jedné z doložených fotografií je zachycena, jak řídí motorové vozidlo. Dále bylo uvedeno, že právním zástupcem žadatelky byla sice doložena letenka na den 31. 12. 2023, avšak ta byla pouze jednosměrná, nebylo zřejmé, kdy by měl být začátek pobytu žalobkyně. Telefonický kontakt s žalobkyní byl vyloučen, neboť ZÚ nedisponoval telefonním číslem žalobkyně.
49. Žalovaný k tomu poukázal na přílohu II vízového kodexu, kdy každý žadatel musí předložit podpůrné doklady umožňující posouzení jeho záměru ohledně vycestování. Mj. jde o letenku či jízdenku, bankovní výpis, potvrzení o zaměstnání či studiu. Žádný z těchto dokladů žalobkyně nedodala. Nebylo možné prověřit její záměr se navrátit. Dále bylo poukázáno na to, že žalobkyně předložila potvrzení o studiu v arabském, nikoli českém jazyce a skutečnost, že na dokladu bylo uvedeno odlišné datum jejího narození a také nesedělo datum vydání dokladu, kdy potvrzení bylo vydáváno za účelem vydání cestovního dokladu. Právním zástupcem bylo sděleno, že si žalobkyně přivydělává na brigádách, o této skutečnosti se však dříve žalobkyně nezmínila. V žádosti o nové posouzení je dále uvedeno, že se měla žalobkyně seznámit se zvoucí osobou v roce 2021 v Marse Alam, kdy však žalobkyně při pohovoru sdělila, že se měli potkat před třemi lety v Hurghadě. Dále dle žalovaného zvoucí osoba i žalobkyně porušili právní předpisy, jestliže žalobkyně řídila motorové vozidlo v době, kdy jí bylo 16 let. Nikdo z pracovníků ZÚ žalobkyni nekontaktoval.
50. K této argumentaci soud uvádí následující. Soud se předně musí pozastavit nad tendenčností argumentace v neprospěch žalobkyně, která nemá oporu ve správním spise.
51. Žalobkyně, jak sama uvedla, je mladou dívkou, která v době rozhodování žalovaného dokončila středoškolské vzdělání a v době žádosti o vízum nabyla zletilosti a zatím nikde trvale nepracovala. Žalovaný sice správně poukázal na to, že je vhodné podpořit tvrzení podpůrnými důkazy, mezi které patří doklad o cestě, výpis z bankovního účtu a doklad o studiu či zaměstnání. Výše popsaná situace žalobkyně jí však logicky neumožňovala většinu

takových podkladů předložit, neboť jako v době podání žádosti téměř absolventka střední školy již nemohla doložit další potvrzení o studiu na této škole, kdy pokud nebylo jejím záměrem studovat nadále, nemohla předložit ani žádné další návazné potvrzení. Žalovaný též k tomu uvedl, že žalobkyní bylo doloženo potvrzení o studiu v arabském, nikoli českém jazyce, kdy nebylo dle něj možné jej pro vízové řízení použít, neboť obsahovalo nesprávné datum narození žalobkyně X. Soud připouští, že potvrzení bylo doloženo v arabském jazyce, nicméně ohledně nesprávnosti data má za to, že se mohlo jednat o tzv. zjevnou nesprávnost, kdy mohlo pouze dojít k záměně číslovky „1“ a „2“, neboť žalobkyně se narodila dne X. Je rovněž pravdou, jak žalovaný dále uvedl, že na potvrzení je uveden rok vydání 2023, ačkoli dle žalovaného mělo být toto vydáno za účelem žádosti o cestovní doklad, který byl vydán již v roce 2022. Dle soudu nicméně vzhledem k tomu, že studium žalobkyně bylo akademickým rokem 2022/2023 ukončeno, nemohlo by ani jeho řádné doložení na uvedeném příliš změnit, kdy soud opakuje, že žalobkyně nebyla zároveň nijak na tyto nedostatky upozorněna dříve než vydáním napadeného rozhodnutí. Další potvrzení žalovanému být doloženo nemohlo, pokud studium žalobkyně v době jeho rozhodování již ukončila. Obdobně nemohla ze stejného důvodu doložit ani doklad o zaměstnání. Za příliš relevantní by nebylo možné považovat ani výpis z bankovního účtu, neboť žalobkyně v 18 letech mohla těžko tímto způsobem prokazovat své poměry. V případě žalobkyně tak bylo relevantní v podstatě toliko doložení úmyslu vrátit se zpět v podobě doložení cestovního dokladu – letenky, kterou však doložila v rámci řízení u žalovaného, jak soud již uvedl.

52. Soud má shodně s žalobkyní za to, že její případ je potřebné chápat na pozadí její výše popsané situace studentky dokončující středoškolské vzdělání. Jakkoli jsou pochopitelné obavy žalovaného z toho, že žalobkyně nevycestuje, má soud za to, že jednou z příčin ilegální migrace může být právě i příliš restriktivní vízová politika, neboť pokud žadatel o vízum do ČR nemá možnost si jej legálně vyřídit například v situaci obdobné žalobkyni, může takový postup vést k tomu, že se bude snažit si vyřídit vízum do jiného státu, nebo dokonce bude cestovat zcela ilegálně. Dané soud poznamenává pouze nad rámec uvedeného a nijak v žádném případě takový postup nepředjímá u žalobkyně. Soud však chce zdůraznit, že žalobkyně v její situaci téměř absolventky SŠ mohla těžko žalovanému předložit nějaký relevantní důkaz záměru návratu vyjma letenky. Žalobkyně neměla v úmyslu v ČR studovat nebo pracovat, dokumenty dokládající takové aktivity ve vlasti však doložit taktéž nemohla, pokud zatím kromě brigád nepracovala. Dané by žalobkyně mohla dle soudu v podstatě vyřešit pouze tak, že by si ve vlasti našla účelově nějaké další studium či zaměstnání, do kterého by neměla reálně v úmyslu nastoupit, přičemž by tak činila jen proto, aby měla jakýsi doklad pro žalovaného o záměru vrátit se do vlasti.
53. Soud si neumí představit jiné řešení, respektive to, jakým způsobem by měla podle žalovaného žalobkyně postupovat, jaké dokumenty mu měla dodat, kdy nadto, jak soud již opakovaně uvedl, zastupitelský úřad ani žalovaný žalobkyni nijak neinformoval o tom, že by jí dodané podklady měly být nedostačující. Reakce žalovaného na žádost žalobkyně dle soudu de facto znamená vyloučení žadatelů, kteří dokončují vzdělání a dosud nepracují nebo neprovozují výdělečnou činnost, neboť soudu není zřejmé, jakým způsobem by takový žadatel mohl žalovaného o záměru svého návratu do vlasti přesvědčit. Pokud se žalobkyně zmínila o brigádách, soud na tom neshledává taktéž nic podivného. Soud má za to, že pouhá skutečnost, že jde o dosud nezaměstnaného absolventa střední školy, by neměla žadatele obecně diskvalifikovat z možnosti získat krátkodobé vízum.

54. Soud považuje dále za pouze spekulativní a ničím nepodložený závěr velvyslanectví o tom, že se žalobkyně měla nacházet ve špatné socioekonomické situaci. Toto velvyslanectví usoudilo ze skutečnosti, že žalobkyně nedoložila doklad o studiu ani zaměstnání a náklady na cestu měla hradit zvoucí osoba, nicméně jak soud již uvedl, absolvent střední školy těžko zmíněné dokumenty bude moci doložit, přičemž to ještě nemusí znamenat nic o jeho socioekonomické situaci, kdy k té nebylo nadto blíže úřadem zjišťováno ničeho. O poměrech žalobkyně nemůže nic vypovídat ani další informace velvyslanectví, že náklady má hradit zvoucí osoba. Soud v tomto ohledu naopak poukazuje na to, že žalobkyní bylo v rámci žádosti o nové posouzení sděleno, že se seznámila se zvoucí osobou v letovisku, kde byla sama s rodinou na dovolené, tedy například takové prohlášení naopak nesvědčí o nutně špatné socioekonomické situaci žalobkyně.
55. Další rozpor byl dle žalovaného v tom, kdy a kde se měla žalobkyně se zvoucí osobou seznámit. Konkrétně žalobkyně při pohovoru dne 23. 3. 2023 sdělila, že se měli seznámit před třemi lety v Hurghadě, kdy žalovaný poukázal na to, že jde o odchylnou informaci oproti sdělení z žádosti o nové posouzení, kde bylo uvedeno, že se měli seznámit v únoru 2021 v resortu Utopia poblíž Marsa Alam u Rudého moře. Soud k tomu konstatuje, že pohledem do mapy lze zjistit, že sice vzdálenost mezi uvedenými městy je přibližně 300 km, avšak resort Utopia se nachází přibližně uprostřed mezi nimi, proto dle soudu není bez dalšího pochybné, pokud byla žalobkyní prve uvedena Hurghada, a poté v dalším vyjádření Marsa Alam, neboť tato města jsou v dané oblasti poměrně signifikantní body, oproti například jiným menším méně známým městům. Taktéž v dataci soud neshledává zásadní rozpor, neboť žalobkyně mohla v březnu 2023 považovat únor roku 2021 za přibližně tři roky. Soud má opět za to, že jde o vysvětlitelný a nijak zásadní rozpor, kdy jej lze v kontextu pochopit.
56. Zastupitelský úřad dále ve svém vyjádření zmínil, že cestovní doklad zvoucí osoby obsahuje razítka i z doby, kdy žalobkyni bylo 10 let, tj. od roku 2015, nicméně v tomto směru soud nevidí nic podivného, pokud zvoucí osoba navštěvovala Egypt i v době předcházející seznámení s žalobkyní.
57. Soud také nepřehlédl, že vyjádření zmíněného úřadu obsahuje informaci o tom, že žalobkyně buď nemá rodiče, nebo ti nevědí o jejím záměru vycestovat. Žalobkyně přitom ve své žádosti o nové posouzení uvedla, že se měla se zvoucí osobou seznámit v rámci své dovolené, kde pobývala se svou matkou a sourozenci, tedy tvrzení úřadu bylo opět spekulativní a předčasné, bez jakéhokoli zjišťování poměrů žalobkyně.
58. Soud se dále ztotožňuje s žalobkyní, že argumentace žalovaného ohledně údajného porušení egyptských předpisů je nepřipustná, přičemž dává za pravdu žalobkyni, že s ohledem a zásadu presumpce neviny si žalovaný není oprávněn domýšlet, že došlo k nějakému porušení právních předpisů, nebo dokonce poté takový závěr zohlednit jako důvod pro zamítnutí rozhodnutí.
59. Lze tedy shrnout, že soud žádný z důvodů označených žalovaným nepovažuje za přesvědčivý, kdy jak bylo mnohokrát uvedeno, řada těchto závěrů nemá oporu ve správním spise. Žalovaným uváděné pochybnosti o kvalitě a spolehlivosti sdělení žalobkyně soud považuje za neadekvátní a obdobně soud vnímá i argumentaci ohledně nedoložených dokladů a její údajné špatné socioekonomické situace. K zamítnutí žádosti vedly pouze výše označené skutečnosti, kdy se však žalovaný v řadě bodů opírá o nepravdivé či zkreslené informace, jak bylo popsáno. Soud v tomto ohledu musí také uvést, že žalovaný ve svém

rozhodnutí v podstatě vůbec nezmínil povahu vztahu žalobkyně ke zvoucí osobě a případné pochybnosti ohledně otázky návratu v tomto směru. Pokud snad žalovaný nějaké úvahy v tomto směru činil, pak je měl do svého rozhodnutí uvést a odůvodnit.

60. Soud si je vědom toho, že žalovaný se v rámci své argumentace snažil upozornit na možná četná rizika nevycestování žalobkyně a její spolehlivosti, nicméně dle soudu tak učinil způsobem, kdy argumentoval důvody, které nemohou ani v souhrnu obstát, neboť nejsou adekvátní odpovědím a skutkovým zjištěním, která vyplývají ze správního spisu. Žalovaný informace nevnímal v kontextu a zkreslil je tak, aby vytvořil o žalobkyni obraz jako o nevěrohodné osobě. Soud nijak nepopírá, že stav žalobkyně, kdy dokončila studium na střední škole a nemá dosud stabilní práci je z hlediska pochybností o vycestování možné považovat za rizikový, avšak takový závěr je třeba založit na konkrétních důvodech plynoucích ze správního spisu, což se v případě žalobkyně nestalo.
61. Soud rozumí pochybnostem žalovaného ohledně nedoložení zásadního vztahu žalobkyně k zemi původu, který by ji spolehlivě motivoval k návratu. Lze si představit, že žalobkyně nemá žádné silné důvody k návratu do vlasti, jestliže tam má pouze rodinné vazby a nedoložila úmysl dále studovat ani dosud nepracuje nebo nemá jiné závazky, pro které by se vracela. Taktéž soud připouští, že žalobkyně je poměrně nízkého věku, přičemž toto se mohlo odrazit v povaze jejích výroků při pohovoru, kdy zároveň již samotný fakt, že žalobkyně se pokoušela žádat o vízum již jako nezletilá a žádost se rozhodla podat v den nabytí zletilosti, svědčí o její snaze vycestovat. Dle soudu nicméně pokud žalovaný o záměru žalobkyně vrátit se do vlasti pochybuje, nemůže své rozhodnutí opřít o sérii nepravdivých informací jako například, že se žalobkyně opakovaně pokoušela o vízum žádat, jestliže se jednalo pouze o žádost o sjednání schůzky. Z povahy tvrzení žalobkyně při pohovoru sice nevyplynul žádný konkrétní plán návratu ani její cesty do ČR, ale bylo jí sděleno, že by chtěla s možností opakovaných vstupů, kdy jako první odhadovaný pobyt uvedla duben 2023, což byly dle soudu srozumitelné informace, které žalovaný přeformuloval a zaměřil se pouze na to, že žalobkyně též zmínila, že by se ráda podívala do Paříže a nespecifikovala přesně, odkdy dokdy by do ČR měla v úmyslu jet. Pokud chtěl žalovaný, aby mu žalobkyně dodala nějaké další dokumenty, kterými by hodnověrně prokázala svůj záměr k návratu, pak tak měl o tom žalobkyni včas informovat. Nutno dodat, že žalobkyně doložila letenku na cestu zpět. Žalovaný nesdělil, jaké další doklady by mu měla žalobkyně ještě předložit, aby žádost mohl posoudit kladně.
62. K námitce ohledně toho, zda byl či nebyl uskutečněn telefonický hovor, kdy měl pracovník zastupitelského úřadu žalobkyni klást sugestivní otázky, soud uvádí, že nepovažoval vzhledem k výše zmíněné argumentaci za potřebné provádět další dokazování za účelem ověření realizace tohoto hovoru, neboť i v případě, že by uskutečnění hovoru bylo prokázáno, nemohlo by to již nic změnit na tom, že rozhodnutí je založeno na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, který nemá oporu ve správním spise a jako takové je nepřezkoumatelné. Soud rozhodoval v dané věci bez jednání, proto ani další žalobkyní navrhované důkazy nezohlednil, resp. neprovedl (např. navržený výslech svědka). Zejména má za irrelevantní okolnost řízení vozidla žalobkyní, kdy nepovažuje takové případné delikt ní jednání za jakkoli podstatné po posouzení žádosti žalobkyně o udělení víza. Danou událostí není zpochybněn závazek zvoucí osoby zajistit dodržení právních předpisů, naopak je zpochybněna rozlišovací schopnost správních orgánů reflektovat jevy podstatné a ignorovat jevy podružné.

63. Ze shora uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v absenci relevantních důvodů rozhodnutí, kdy uvedené důvody nemají oporu ve zjištěném skutkovém stavu.
64. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, proto jí soud přiznal náhradu nákladů řízení, žalované náhrada nákladů řízení nenáleží. Náklady vynaložené žalobkyní na dané řízení představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 2 úkony [§ 11 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) – tj. převzetí zastoupení a písemné podání k soudu] právní služby v částce 3 100 Kč za jeden úkon, celkem 6 200 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a náhradu hotových výdajů v částce 300 Kč za jeden úkon, celkem 600 Kč [§ 13 odst. 4 téže vyhlášky]. Za repliku k vyjádření žalovaného soud odměnu nepřiznal, neboť nebyly uvedeny nové skutečnosti, které by nemohly být uvedeny již v žalobě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 13. 12. 2024

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce